

La tria per Andreu Loncà

JO CONFESSO

D'on ha tret Jaume Cabré la il·lusió per escriure una novel·la de mil pàgines? D'on ha tret el novel·lista la gasolina necessària per prosseguir plana darrere plana fins a la victòria final?

Cabré ha escrit una magnífica novel·la amb una certa idea d'un públic alemany al cap. Cert, també ha escrit una novel·la catalana. Que li ho diguin sí no al professor i activista Ferran Rella, que hi veurà l'estimat i, fet una solemne ruïna, monestir de Sant Pere del Bungal, situat en un dels epicentres del roman. El novel·lista ha publicat una senyora novel·la, com deia l'enyorat Isidor Cònsul, que supera amb escreix les energies de lectura "normals". Jaume Cabré ha escrit una bellíssima i enigmàtica obra d'àmplia obertura que s'esdevé en diversos llocs, en diversos moments històrics i en textures emocionals diverses. Una novel·la amb aire de simfonies enllaçades que indaga sobre el mal en el curs del temps, que versa sobre el gust del

saber i estudiar, que mostra les paradoxes de l'art, i apunta certes admirables sorpreses sobre pares i fills. La gran troballa a "Les veus del Pamano" fou el teixit narratiu del temps, anusat de manera distinta i emotiva: el temps s'encavallava, fluïa sense solució de continuïtat. Ara el teixit temporal és més elàstic: la llana que teixeix la novel·la anusa l'edat mitjana fins al segle XX. El violí esdevé símbol i sinècdoque del mal i de l'art. L'espai narratiu s'ha tornat més europeu conscientment: Sant Pere de Bungal apareix ensems amb una Tübingen, Pardac o Auschwitz, o un pis de la ciutat de Barcelona. Els canvis de punt de vista s'han fet naturals, les profunditats de camp, també, i els micro-relats s'han incardinat en el *cursus* novel·lesc amb finesa. El personatge d'Adrià Ardèvol al centre del pis ciutadà és una bella troballa, amb el xèrif Càrson i l'Àguila Negra com a contrapunts. Ha començat, si la passió no m'emboira la vista, una manera distinta d'escriure novel·les. La llargada és un *tour de force* que té a veure

LLIBRES.

Títol: Jo confesso

Autor: Jaume Cabré

Editorial: Proa

amb l'exigència que es reclama al lector i l'experiència de lectura, absorbent i amb voluntat absoluta. Retornar als espais de la infantesa del personatge, reiterar certes accions, reprendre certs objectes té a veure amb l'emoció de sentir el pas del temps per al lector. Quan al sud d'Europa, llegir és un fet minoritari, Cabré tira cap a la llargada decimonònica. D'on treu la il·lusió d'escriure? I, nosaltres, la de llegir?